

Σεπτέμβριος 2025, Τεύχος 21

Χαίρε

Απάνθισμα στίχων

«Πάντοτε χαίρετε, ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, ἐν παντί εὐχαριστεῖτε.»

(Προς Α΄ Θεσσαλονικεῖς ε΄, 16 - 18)

«Να εἴστε πάντοτε χαρούμενοι. Να προσεύχεστε αδιάκοπα. Να ευχαριστεῖτε τον Θεό για το καθετί»

«Καὶ τοῦτο προσεύχομαι, ἵνα ἡ ἀγάπη ὑμῶν ἔτι μᾶλλον καὶ μᾶλλον περισσεύῃ ἐν ἐπιγνώσει καὶ πάσῃ αἰσθήσει, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τὰ διαφέροντα, ἵνα ᾗτε εἰλικρινεῖς καὶ ἀπρόσκοποι εἰς ἡμέραν Χριστοῦ, πεπληρωμένοι καρπῶν δικαιοσύνης τῶν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον Θεοῦ.»

(Προς Φιλιππισίους α΄, 9 - 11)

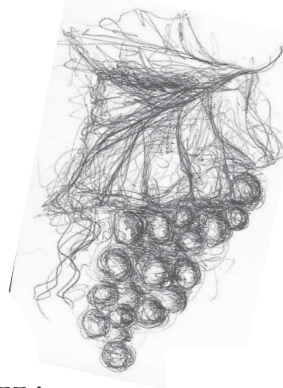
«Η προσευχή μου είναι αυτή: Να μεγαλώνει η αγάπη σας όλο και περισσότερο και να συνοδεύεται από αληθινή γνώση και σωστή κρίση, για να διακρίνετε τι είναι καλό για σας. Έτσι θα είστε καθαροί και χωρίς κατηγορία την ημέρα που θα μας κρίνει ο Χριστός, πλούσιοι σε καλά έργα που προέρχονται από την πίστη στον Ιησού Χριστό, για να δοξάζεται και να υμνείται ο Θεός.»

Από την Αγία Γραφή

Κήρυγμα Ευαγγελικό

†Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου

Κυριακή μετά την Ύψωση

(Μαρκ. η', 34 – θ', 1)

Όποιος θέλει.

Σήμερα, ακούσαμε στο Ευαγγέλιο κάποια λόγια του Κυρίου, τα οποία ενώ είναι τα γλυκύτερα που μπορεί κανείς να φαντασθεί στον κόσμο, μας φαίνονται δύσκολα και βαριά. Ποιος είναι ο λόγος που μας φαίνονται δύσκολα και βαριά; Μιλάνε για μια αυταπάρνηση. Είπε ο Χριστός: «Όστις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν».

Τα πρώτα λόγια, ούτως ή άλλως μάς είναι γλυκύτερα γιατί λένε: «Όποιος θέλει». Βούρδουλα ο Χριστός δεν έχει. Πίεση δεν ασκεί σε κανένα. Ο Θεός είναι Θεός της ελευθερίας. Και ο Χριστός είναι ο Υιός της μεγάλης ταπεινώσεως. «Όποιος θέλει να έλθει οπίσω μου, να με μιμηθεί». Πηγαίνω πίσω από κάποιον σημαίνει ότι πάω κοντά του, τον μιμούμαι.

Σε τι να τον μιμηθεί κανείς τον Χριστό; Στην υπακοή που έκανε στον Πατέρα Του. Για χάρη της σωτηρίας μας, κατέβηκε από τον ουρανό και ήλθε στη γη, όχι να καλοπεράσει, ούτε να πάρει, ας επιτραπεί η έκφραση, έναν καφέ και να φύγει, αλλά ήλθε και υβρίσθηκε και κακοπάθησε και τον σταύρωσαν.

«Όποιος λοιπόν θέλει, να 'ρθει κοντά μου». Αλλά γιατί να πάμε κοντά στον Χριστό; Η απάντηση είναι για να έχουμε ζωή. Τι ζωή; Αληθινή ζωή. Πολλά λέγονται «ζωή» και πολλά τα λένε «ζωή». Αλλά μερικά από αυτά που τα λέμε ζωή δεν είναι ζωή, είναι θάνατος. Γι' αυτό και ο Χριστός επεξήγησε τα λόγια του. «Όποιος προτιμήσει ακούοντας τον λόγο μου, και προσπαθώντας να τον κατανοήσει, να χαλάσει τη ζωή του, με την έννοια που το εννοούν μερικοί εδώ στη γη, αυτός θα διατηρήσει τη ζωή του για πάντα».

Ερώτημα τώρα. Για πόσο θέλεις εσύ τη ζωή σου καλή; Θέλουμε αιώνια ζωή. Παντοτινή ζωή. Θεμέλιο, η επίγνωση του Χριστού. Αλλά για να προτιμήσει κανείς την αιώνια ζωή, πρέπει πρώτα να διαθέσει λίγη φαιά ουσία. Να κάτσει να σκεφτεί τι είναι αυτή εδώ η ζωή και τι σημαίνει «αιώνια ζωή». Να σκεφτεί ότι το να εμπιστευέσαι σε κάποιον άνθρωπο, φίλο σου, τον αδελφό σου, τη γυναίκα σου, είναι πηγή γαλήνης και ευτυχίας. Και απ' αυτό να πας πιο πέρα και να καταλάβεις ότι η εμπιστοσύνη στον Χριστό είναι κάτι το άπειρα μεγαλύτερο. Γιατί αυτό που λέει το Ευαγγέλιο, «όστις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού», άμα δεν καταλάβεις τι σημαίνει Χριστός και πόσο αξίζει να τον εμπιστευόμαστε, δεν πρόκειται να το αποδεχθείς, και δεν θα πάρεις ποτέ απόφαση να τον ακολουθήσεις ούτε κατά ένα βηματάκι.

Γι' αυτό η πορεία προς την αιώνια ζωή, αρχίζει και τελειώνει από το πόσο αγωνίζεσαι να αποκτήσεις επίγνωση. Να καταλάβεις σωστά τι είναι ο Χριστός για μας. Για να καταλάβουμε τι σημαίνει επίγνωση, θα αναφέρουμε ένα περιστατικό από τους βίους των αγίων.

Στις 3 Μαρτίου, γιορτάζει ο άγιος Κλεόνικος. Μαρτύρησε μαζί με τρεις ακόμη φίλους του. Ήταν όλοι νεαρά παιδιά. Όταν τους έπιασαν και τους πήγαιναν στο δικαστήριο, σαν χριστιανούς, τα παιδιά αυτά γελούσαν ευχαριστημένα. Τους λέει εκείνος που θα τους δίκαιε με εξουσία να κάνει ό,τι θέλει: «Από γλέντι ερχόσαστε ρε παλιόπαιδα και γελάτε;» Απαντάει ο Κλεόνικος: «Ναι, από γλέντι ερχόμαστε και σε γλέντι πηγαίνουμε.» Θυμώνει ο άρχοντας των Ρωμαίων και τους λέει: «Θα σας κάνω κομματάκια, παλιόπαιδα, και θα σας ρίξω στα σκυλιά να σας φάνε.» Γελάνε οι άγιοι. Και τον δουλεύουν. Εκείνος γίνεται θηρίο, ακούγοντας τέσσερα παιδιά που βαδίζουν για τον θάνατο να γελάνε μαζί του. Γυρίζει φύλλο και τους λέει: «Κλεόνικε, εγώ σε αγαπάω. Είσαι καλό παιδί. Κάνε μια μικρή θυσιούλα, να πας στο καλό, για να εκπληρώσουμε τον νόμο, να είμαι και εγώ καλά και εσύ καλά, αφού έτσι διατάζει ο βασιλιάς μας. Απαντάει ο άγιος Κλεόνικος: «Γιατί να το κάνω; Για

να πάρω τον έπαινό σου; Ο Χριστός θα με φτύνει. Όσο και να με επαινείς εσύ, δεν γίνεται τίποτε. Σιγά άρχοντά μου, να μη σε ακούσω. Γελάνε και οι άλλοι μάρτυρες, τους πηγαίνουν στα βασανιστήρια και πεθαίνουν για τον Χριστό.

Πώς είχαν το θάρρος και γελούσαν; Είναι εκείνο που είπαμε προηγουμένως. Είχαν επίγνωση τι σημαίνει Χριστός. Είχαν επίγνωση τι σημαίνει αιώνια ζωή. Και γι' αυτό, δεν έπαιζαν με την ψυχή τους. Γιατί εσύ, αδελφέ, βαριέσαι μερικές φορές την Κυριακή να πας στην Εκκλησία; Γιατί ακόμη δεν έχεις καταλάβει καλά, ούτε τι είναι η ψυχή, ούτε τι είναι η αιώνια ζωή, ούτε τι είναι ο Χριστός, ούτε τι είναι η υπακοή στο θέλημα του Θεού. Αυτό φταίει. Τίποτε άλλο. Φρόντισες να τον γνωρίσεις;

Ας δούμε τώρα έναν άλλο μάρτυρα του Χριστού. Τον άγιο Θεόδωρο τον Τήρωνα. Ο άγιος Θεόδωρος ο Τήρων όταν τον ρώτησαν «Γιατί δεν δέχεσαι να θυσιάσεις στους θεούς της Ρώμης;», απάντησε: «Εγώ πιστεύω στον Υιό του Θεού.» Τον ειρωνεύεται ο δικαστής του: «Αλήθεια, έχει και γιο ο Θεός σου;

-Ναι, του λέει, έχει.

-Και ποιος είναι αυτός;

-Φρόντισε να τον μάθεις.

Τι σοφά λόγια! Όσο ωραία κηρύγματα και αν ακούσουμε, άμα δεν φροντίσουμε να τον γνωρίσουμε τον Χριστό, τα λόγια θα μπαίνουν στο ένα αυτί και θα βγαίνουν από το άλλο. Μπορεί να είναι ωραία λόγια, αλλά δεν θα πάνε παραμέσα.

«Φρόντισε να τον γνωρίσεις», είπε ο άγιος Θεόδωρος. Φρόντισε συ, μόνος σου, να γνωρίσεις τον Χριστό. Κοπιάζεις και αγωνίζεσαι για τόσα. Στενοχωριέσαι για τόσα. Για την ψυχή σου δεν στενοχωριέσαι και για τον Χριστό δεν νοιάζεσαι;

-Και τι θα κερδίσω, λέει ο δικαστής στον άγιο, άμα γνωρίσω τον Χριστό;

Του απάντησε έξυπνα ο άγιος Θεόδωρος: «Λίγο το έχεις να μάθεις την αλήθεια;»

Αλήθεια είναι ο Χριστός.

Υπάρχει χειρότερο και φοβερότερο ψέμα και χειρότερη δυστυχία από το να έχεις τη ζωή σου βουλιαγμένη στο ψέμα; Να

είναι το μυαλό σου στο ψέμα; Η καρδιά σου στο ψέμα; Οι πράξεις σου στο ψέμα; Τα συναισθήματά σου στο ψέμα; Να είσαι όλος ένα ψέμα; Αν αυτό το εκτιμήσεις σωστά, υπάρχει χειρότερη πίκρα και απογοήτευση;

Ας πάρουμε ένα μικρό παράδειγμα. Έχεις κάποιον φίλο που τον αγαπάς και τον εμπιστεύεσαι πολύ. Ότι λέει το δέχεσαι με άνεση και το βάζεις στην καρδιά σου. Και πονάς και υποφέρεις γι' αυτόν, επειδή τον αγαπάς και τον έχεις φίλο σου. Ξαφνικά μαθαίνεις ότι είναι ένας μεγάλος υποκριτής που δεν σε αγαπά παρά μόνο με τα λόγια. Τι πίκρα θα γεμίσεις; Τέτοια πίκρα, που γίνεται η ζωή σου φαρμάκι. Και μπορεί αυτό το φαρμάκι να σε φαρμακώνει για όλη σου τη ζωή.

Φαντάσου τώρα κάτι ανάλογο. Να μάθεις, να καταλάβεις κάποια φορά, ότι είχες λάθος σε όλες σου τις σκέψεις και σε όλες σου τις ενέργειες. Και για βάλε με το νου σου, τι φοβερό που θα είναι αυτό να το καταλάβεις, όχι όσο είναι ακόμη καιρός μετανοίας, όσο είσαι στη γη δηλαδή. Γιατί όσο είσαι εδώ, μπορείς να φωνάξεις έστω και την τελευταία σου στιγμή ένα «μνήσθητί μου Κύριε» σαν τον ληστή και να σε αγαπήσει και να σε ελεήσει και να σε πάρει κοντά του ο Χριστός. Αλλά βάλε να καταλάβεις ότι ήσουν λάθος, μετά τον θάνατο, την ημέρα της δευτέρας Παρουσίας, που θα δεις τον Χριστό να έρχεται εν δόξη. Τότε η δυστυχία γίνεται χιλιαπλάσια.

Θέλεις; Ανοιχτός ο δρόμος. Τι θέλουμε να πούμε; Ο Χριστός γέμισε τον κόσμο ευεργεσίες. Θα λέγαμε απλά άπλωσε στον κόσμο δυο απέραντα τραπέζια. Το ένα γεμάτο με όλα τα νόστιμα φαγητά που χορταίνουν το στομάχι. Το άλλο, γεμάτο και αυτό, αλλά με όλα τα είδη της πνευματικής ομορφιάς και της ψυχικής ανάπαυσης που γεμίζουν την ψυχή. Και μας λέει: «Ότι έχει ανάγκη ο καθένας, να διαλέγει και να παίρνει. Όλα χρειάζονται. Αλλά πιο πολύ τα πνευματικά. Όσο περισσότερα πάρετε από αυτά, τόσο καλύτερα».

Μέσα στους βίους των αγίων, αλλά προπαντός μέσα στο άγιο Ευαγγέλιο, διαβάζουμε και βλέπουμε τη σοφία του Θεού και τις

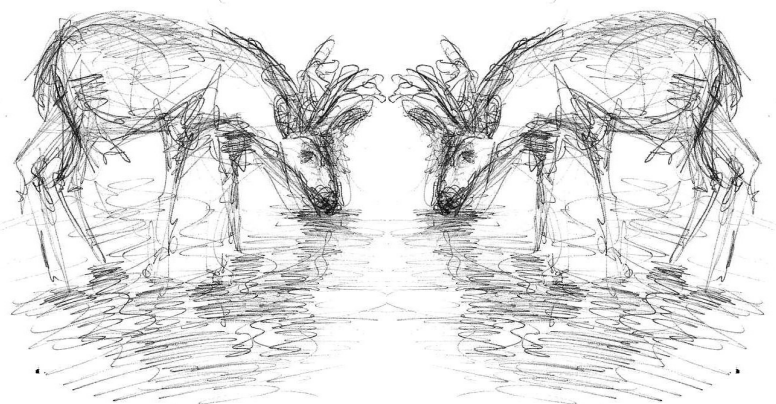
ευεργεσίες του Χριστού για μας. Ερώτημα: Υπάρχει μεγαλύτερη επιπολαιότητα σε άνθρωπο από το να μη διαβάζει το Ευαγγέλιο; Να μην ψάχνει να βρει τον Χριστό; Υπάρχει χειρότερα χαλασμένο μυαλό από εκείνο που ακούει τον Χριστό να λέει «Όστις θέλει οπίσω μου ελθείν» και κατσουφιάζει και δε θέλει να τον ακολουθήσει;

Μην ξεχνάμε ότι από τη στιγμή που ένας άνθρωπος λέει «θέλω», ο Χριστός απλώνει το χέρι Του αοράτως και τον κρατάει. Τον κρατάει από το χέρι, από το μυαλό, από την καρδιά. Και κρατάει και το σώμα του και τον βοηθά να ορθοποδήσει. «Μόνο ένα ζητά από εμάς ο Θεός», λέει ένας άγιος. «Θέληση και προθυμία. Όλα τα άλλα θα μας τα δώσει».

Μόνο που το «θέλω» που θα πούμε, να μην είναι ούτε κακόμοιρο ούτε μιας στιγμής. Όχι για μια στιγμή να λέω «θέλω» στον Θεό, και τις είκοσι τέσσερις άλλες ώρες να λέω άλλα «θέλω», σε πράγματα που ο Θεός αποδοκιμάζει και να ψιθυρίζω στην καρδιά μου «Άφησέ με ήσυχο, Χριστέ μου, για μένα άλλη είναι η ομορφιά της ζωής.»

Τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο, αν με τη ζωή του εδώ στη γη, χάσει την αιώνια ζωή;

Πηγή: <https://kirigmata.blogspot.com/2020/09/20.html#more>

ΘΑΥΜΕΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΤΙΟΙΣ ΑΥΤΟΥ

Το μεγάλο θαύμα που δεν αντέχουμε

Νικολάου μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Απρίλιος του 1985. Εδώ και πέντε περίπου μήνες η μικρή Όλγα, δέκα χρονών, με τεράτωμα στον εγκέφαλο υφίσταται μια διαδικασία ακτινοβολιών, προκειμένου να συρρικνωθεί ο μη χειρουργήσιμος όγκος, που τον τελευταίο καιρό την ταλαιπωρεί με ανυπόφορους πόνους και έντονες ζαλάδες. Με αυτό το δράμα συνοδό, οι γονείς της παρατάνε τις δουλειές τους και φτάνουν όλοι μαζί στην Αμερική.

Η Όλγα συνεργάστηκε πολύ καλά με την ομάδα του dr John Shillito, του καλύτερου ίσως νευρο-ογκολόγου στο νοσοκομείο παιδών της Βοστώνης. Όλα έδειχναν να προχωρούν ομαλά, μέχρις ότου ξαφνικά έπεσε σε κώμα. Μια σειρά εξετάσεων κατέδειξε ότι ο όγκος εξαπλώθηκε σε μεγάλη περιοχή του εγκεφάλου. Έχουν εξανημιστεί και οι τελευταίες ελπίδες.

Την Κυριακή 28 Απριλίου 1985, Κυριακή των Μυροφόρων, οι γονείς ακόμη δε γνωρίζουν τίποτε. Στις 6μ.μ. ο γιατρός θα τους μιλήσει. Κανείς από τους Έλληνες εθελοντές του νοσοκομείου δε δέχεται να κάνει τη μετάφραση στους γονείς. Όλοι το αποφεύγουν. Τελικά ο κλήρος έπεσε σε μένα.

Ο γιατρός, μετά από μια σύντομη εισαγωγή, μπαίνει στο θέμα.

-Η Όλγα, όπως γνωρίζετε, έχει έναν όγκο στην τρίτη κοιλία του εγκεφάλου που δε χειρουργείται. Προσπαθήσαμε να τον ακτινοβολήσουμε, με την ελπίδα ότι θα τον περιορίζαμε αρκετά. Δυστυχώς, όμως, προχτές έπεσε σε βαθύ κώμα, από το οποίο, καθώς δείχνουν οι εξετάσεις, δε θα επανέλθει.

Ο πατέρας αναλύεται σε λυγμούς. Η μητέρα κρατάει.

-Δηλαδή, γιατρέ, μιλήστε μας πιο ανοιχτά.

-Κρίνω ότι η Όλγα δε θα τα καταφέρει, τελειώνει από στιγμή σε στιγμή. Κατά πάσαν πιθανότητα, δε θα το βγάλει το βράδυ.

-Δηλαδή, γιατρέ, τώρα μόνον ένα θαύμα, λέγει η μητέρα.

-Ναι, μόνο θαύμα, επαναλαμβάνει ο γιατρός.

Ο πατέρας συνεχίζει να κλαίει με συγκρατημένους λυγμούς.

-Γιατρέ, εμείς θα θέλαμε πολύ να σας ευχαριστήσουμε για όσα έχετε κάνει τόσο καιρό για την Όλγα μας, συνεχίζει η μητέρα. Μπορεί να χάνουμε ανθρώπινα τη μάχη, αλλά εμείς ετοιμαζόμαστε για ένα θαύμα. Ή, παρά τις προβλέψεις σας, να γίνει η κορούλα μας καλά ή να γίνει αγγελούδι στον θρόνο του Θεού. Μικρό θαύμα είναι αυτό; Ξέρετε τι καλό κοριτσάκι που είναι; Εμείς, βέβαια, προσευχόμαστε με όλη μας τη δύναμη μόνο για το πρώτο. Αυτή είναι η ολιγοπιστία μας. Αν όμως ο Θεός επιτρέψει το δεύτερο, τότε θα το δεχτούμε και αυτό σαν δώρο.

-Έτσι είναι, η πίστη σας είναι αυτή που τώρα θα σας βοηθήσει, λέγει ο γιατρός.

-Όχι, γιατρέ, δε βοηθάει η πίστη. Αυτή είναι ανθρώπινη, δικό μας πράγμα. Αυτός που βοηθάει είναι μόνον ο Ίδιος ο Θεός.

Η Ολγα τελικά έβγαλε τη νύχτα. Η χρονική εκτίμηση του γιατρού απέτυχε. Ποιος ξέρει; Θα μπορούσε να αποτύχει και η ιατρική του γνωμάτευση. Η Ολγα άντεξε και ολόκληρη τη Δευτέρα. Οι γονείς αποφάσισαν να πάρουν το παιδί στην Ελλάδα να πεθάνει εκεί. Τελικά κανονίστηκε να φύγει, αν θα ζούσε, την Τετάρτη 1η Μαΐου 1985. Η Ολγα άντεξε και την Τρίτη. Το βράδυ στις 10 περίπου φτάνω για τη συνηθισμένη μου επίσκεψη-φροντιστήριο πίστεως. Μπαίνω στο δωμάτιο και αντικρίζω ένα ασυνήθιστο για αμερικάνικο νοσοκομείο θέαμα. Η Ολγα στο κρεβατάκι της, στη γνώριμή μας δική της μακαριότητα. Ο κ. Κώστας λίγο απόμερα. Η κ. Μαρία, η μητέρα, μαζί με την κ. Βασιλεία, μια εκπληκτική ελληνοαμερικανίδα εθελόντρια, έχουν ανάψει θυμίαμα, ακούμπησαν μια εικόνα της Παναγίας πάνω στο παιδί, τοποθέτησαν και ένα καντηλάκι και προσεύχονται. Προσευχές ήξερα πολλές. Αυτά τα λόγια όμως πρώτη φορά τα άκουγα. Σε ένα τέταρτο τέλειωσαν τα γράμματα. Είχαν λίγο λαδάκι από την Παναγία της Τήνου και λίγο από την Παναγία την Κανάλα. Σταυρώνουν το μέτωπο, το στήθος, το δεξί και το αριστερό χέρι. Το παιδί ακίνητο. Μόλις σταυρώνουν το αριστερό

πόδι, η Όλγα το λυγίζει, το κατεβάζει και επαναλαμβάνει ρυθμικά την ίδια κίνηση. Τίποτε άλλο. Οι δύο γυναίκες ξεσπούν σε προσευχητικές κραυγές.

-Παναγία μου, κάνε το θαύμα σου. Και σταυροκοπιούνται, φιλώντας το μέτωπο της Όλγας, που όμως παραμένει βυθισμένη κατά τα άλλα στον κόσμο της. Σε λίγη ώρα πλησιάζει η μητέρα.

-Μας ακούς, Ολγίτσα μου; Ρωτάει.

Η Όλγα ελαφρά νεύει καταφατικά.

-Άνοιξε, κοριτσάκι μου, τα μάτια σου.

Το κορίτσι τεντώνει σε μια αποτυχημένη προσπάθεια τα μάτια του.

-Δώσε ένα φιλάκι στην κ.Βασιλεία.

Ρυθμικά σαλεύουν τα χείλη της. Εγώ ορθολογίζομαι. Σίγουρα έχουμε την τελευταία αναλαμπή. Όλα δείχνουν πως σε λίγες στιγμές το παιδί θα αναπαυθεί. Περασμένα μεσάνυχτα. Η κ. Μαρία δεν κρατιέται, σκύβει και φιλάει το κοριτσάκι της στο μέτωπο. Αυτό σαν κάπως ανταποκρίνεται. Μάλλον είναι της φαντασίας μας. Οι γυναίκες είναι σίγουρες ότι κάτι έχει αλλάξει.

Ο γιατρός έλεγε πως η Όλγα θα τελειώσει το βράδυ της Κυριακής. Βρισκόμαστε στην Τετάρτη και το κορίτσι σταδιακά, αν και διακριτικά, αφήνει κάποιες ασαφείς ανάσες ζωής και επικοινωνίας. Εγώ παρέα με τη λογική μου αποχαιρετώ την οικογένεια για την Ελλάδα. Εκεί αποφασίστηκε να πεθάνει.

Την Παρασκευή τηλεφωνούμε σε κάποιο τηλέφωνο που μας έδωσαν να μάθουμε τα νέα. Η Όλγα, λένε, σταδιακά βελτιώνεται, αλλά είναι ακόμη σε λήθαργο. Απλά, κάπως επικοινωνεί. Κανονίσαμε τηλεφωνική επικοινωνία την Τρίτη, δέκα μέρες μετά την οριστική διάγνωση του επικείμενου θανάτου. Προσπαθούμε ατέλειωτες φορές να τους βρούμε. Καμία απάντηση. Υποθέτουμε ότι η Όλγα τελείωσε και οι γονείς της πήγαν στο χωριό να τη θάψουν και κάπως να ξεκουραστούν. Ύστερα από άλλες δύο εβδομάδες, βρίσκουμε έναν παπά και της διαβάζουμε ένα τρισάγιο... από την καρδιά μας.

Πέρασε ο Μάιος, πέρασε ο Ιούνιος, μπήκε και ο Ιούλιος. Καμία πληροφορία δεν άλλαξε το σκηνικό. Δευτέρα 8 Ιουλίου.

Μόλις έφτασα στην Αθήνα. Σκέφτηκα να δοκιμάσω να κάνω μερικά τηλεφωνήματα. Παίρνω και την κ. Μαρία και τον κ. Κώστα.

-Ποιος είναι, παρακαλώ; Ακούγεται μια λεπτή παιδική φωνούλα από την άλλη μεριά του καλωδίου.

-Ποια είσαι εσύ, ρωτώ αιφνιδιασμένος.

-Είμαι η Ολγίτσα, απαντά η παιδική φωνή.

-Η Ολγίτσα; Ποια Ολγίτσα; Ξαναρωτώ αμήχανα.

Μου λέει πλήρες το όνομά της και με αρκετή σπιρτάδα εκφράζει με επιτυχία την υποψία της για την ταυτότητά μου. Η Παναγίτσα, λέει, έκανε το θαύμα της και με προσκαλεί να πάω στο σπίτι τους. Προσκαλεί εμένα αυτή, της οποίας εγώ βιάστηκα να κάνω και το τρισάγιο. Για την ψυχή της... Ζητώ τη μητέρα της στο τηλέφωνο.

-Τις Θεός μέγας ως ο Θεός ημών!, μου λέει με την καρδιά της η κ. Μαρία.

Κλείνω το τηλέφωνο και φεύγω. Κατ' ευθείαν στο σπίτι. Μου ανοίγει την πόρτα ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Είχαν αρχίσει να φυτρώνουν τα μαλλάκια της. Ήταν λίγο υπερκινητική, αλλά εκφραστική και ολοζώντανη.

Ένιωθα να με έχει προδώσει ο ορθολογισμός μου. Δεν πίστευα αυτό που έβλεπα. Η ζωή της Όλγας αποτελεί το ισχυρότερο ως τώρα ράπισμα της ολιγοπιστίας μου. Η Ολγα έχει διαψεύσει τους καλύτερους επιστήμονες στον κόσμο, έχει ξεσχίσει και τη λογική και την εμπειρία των στατιστικών και των αισθήσεων, έχει επιβεβαιώσει ότι «όπου Θεός βούλεται νικάται φύσεως τάξις» και ότι πράγματι και στις μέρες μας «ζει Κύριος Παντοκράτωρ».

Πηγή: απόσπασμα από το βιβλίο «Εκεί που δε φαίνεται ο Θεός»

Οικογένεια

«Η κρίση στην οικογένεια σήμερα και η θεραπεία της»- Συζυγία
Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Θερμού

Ο άνθρωπος έχει την τάση να ξεφεύγει από το συγκεκριμένο και να πηγαίνει στο αφηρημένο, στο γενικό, στην αναπαράσταση περί ιδέας του ανθρώπου και να αναζητεί το ιδανικό. Αντί, με λίγα λόγια, να αγωνίζεται ο ίδιος να γίνει καλύτερος και κάποτε να γίνει όπως θα ήθελε ο Θεός, αγωνίζεται να βρει το ιδανικό στον άλλον, να κάνει τον άλλον ιδανικό, και συγκρούεται μαζί του, διότι ο άλλος δεν είναι ιδανικός. Ο άλλος γίνεται η αιτία της δυστυχίας μας. «Όλα καλά στην οικογένειά μου, αν η γυναίκα μου δεν είχε αυτό το ελάττωμα, και αν τα παιδιά μου πρόσεχαν αυτό, θα ήμασταν τέλεια». Έτσι δεν το ζούμε οι περισσότεροι; Δεν το ζούμε ότι «εγώ αποτελώ παραφωνία στην οικογένειά μου και δεν αξίζω τη γυναίκα που έχω και τα παιδιά που έχω.» Ποιος το ζει έτσι;

Οικειότητα είναι εκείνη η εγγύτητα που έχει καλή ποιότητα, δηλαδή έρχομαι κοντά με τον άλλον και αυτό δυναμώνει τη γνώση μου γι' αυτόν αλλά και την αγάπη. Όταν έρχομαι τόσο κοντά, που να τον ξέρω καλά, αλλά κάθε τόσο «του πετάω στα μούτρα τα ελαττώματά του», αυτό δεν είναι οικειότητα. Είναι γνώση εν αγάπη, αγαπητική γνώση η οικειότητα.

Στη συζυγία έχει πολύ μεγάλη σημασία το ζευγάρι κατά καιρούς, να βρίσκει καινούριους λόγους για τους οποίους θέλει να είναι ακόμα μαζί. Αυτό συμβαίνει σε κάθε διαπροσωπική σχέση. Γι' αυτό χαλάνε φιλίες στην πορεία, γι' αυτό κρυώνει η σχέση με τον Θεό. Διότι δεν ανανεώνεται το νόημα κάθε στιγμή.

Αγιασμός, κατά τους Πατέρες, είναι η απόλυτη και ανιδιοτελής αγάπη. Το κριτήριο που έθεσε ο Χριστός για τη μέλλουσα κρίση. Όταν λέει ο Άγιος Κυπριανός τον 3ο αιώνα «έξω από την Εκκλησία δεν υπάρχει σωτηρία»,

αυτό μερικοί το εκλαμβάνουν ιδρυματικά. Α, δε θα σωθεί όποιος είναι αβάπτιστος. Τι, θα βάλουμε εμείς όριο στον Θεό ποιον θα σώσει; Η Εκκλησία έχει όρια για τους ανθρώπους, όχι για τον Θεό. Όποιον θέλει ο Θεός θα σώσει. Δηλαδή όποιον ανταποκρίνεται σ' αυτό που ο Θεός ζητάει. Στην ανιδιοτελή αγάπη. Επομένως αυτή η φράση πρέπει να ερμηνευθεί ότι έξω από την αγαπητική σχέση, από την ανιδιοτελή αγάπη δεν υπάρχει σωτηρία. Και Εκκλησία φυσικά είναι ο κατ' εξοχήν χώρος που τη μαθαίνουμε αυτή.

Πνευματικότητα δεν είναι αφαίρεση πραγμάτων, ώστε να εξαυλωνόμαστε. Αυτό έλεγε ο αιρετικός Βαρλαάμ: πρέπει να αφαιρείτε πράγματα για να φτάσετε στον Θεό. «Πώς νομίζεις εσύ ότι είδες το άκτιστο φως; Εσύ είσαι πλάνος. Πρέπει να αφαιρέσεις τα συναισθήματα, να αφαιρέσεις τις αισθήσεις, για να φτάσεις στον Θεό.» Αυτός ήταν ο διάλογος με τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά. Και του απέδειξε ο μεγάλος ησυχαστής ότι δεν μπορούμε να φτάσουμε στον Θεό με ανάπηρη την ανθρώπινη φύση, δε γίνεται να αφήσουμε κάτι απ' έξω. Θα πάμε και με τη λογική και με τα συναισθήματα και με τις επιθυμίες και με το σώμα. Και με τα τέσσερα συστήματα, τα οποία πρέπει να αγιαστούν, δηλαδή να υπηρετήσουν όλα την αγάπη. Και λέει χαρακτηριστικά: «μα αν αφήσουμε τα συναισθήματα απ' έξω, όπως λες εσύ φιλόσοφε, πώς θα αγαπήσουμε τον Θεό;»

Λοιπόν, αυτός ο οποίος καλλιεργεί την αγάπη, το άνοιγμα της καρδιάς, να χωρέσει τον άλλον μέσα, να τον δει τον άλλον σαν καλύτερό του, να συγχωρέσει, καλλιεργεί όλες δηλαδή τις πλευρές που έχει η αγάπη μέσα στην καθημερινότητα, αυτός ο άνθρωπος πραγματικά καλλιεργεί πνευματικότητα ορθόδοξη.

Λέει, λοιπόν, ο Σμέμαν, δεν είναι πραγματικός χριστιανός αυτός που κάνει θαυμαστά πράγματα, αλλά αυτός που κάνει καθημερινά πράγματα με άλλον τρόπο, με άλλη ποιότητα. Με ποιότητα Αγίου Πνεύματος.

Πηγή: Από το βιβλίο «Για μια υγιή και ζωντανή οικογένεια», απόσπασμα από ομιλία του πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Θερμού

Από τους λόγους των Πατέρων

Περί προσευχής

Μέρος Γ΄

Οσίου Ιωάννου του Σιναΐτου

24. Άλλο πράγμα είναι ο ρύπος της προσευχής και άλλο ο αφανισμός και άλλο η κλοπή και άλλο ο μώμος. Ο ρύπος είναι το να ίστασαι ενώπιον του Θεού και να έχεις αισχρές σκέψεις. Ο αφανισμός είναι το να αιχμαλωτίζεται ο νους σου από μάταιες φροντίδες και μέριμνες. Η κλοπή είναι το να πέφτει η σκέψη ανεπαίσθητα σε ρεμβασμούς. Και μώμος είναι ο οιοσδήποτε πειρασμός πού έρχεται να μας θίξει την ώρα της προσευχής.

25. Όταν δεν είμαστε μόνοι μας κατά την ώρα της προσευχής τότε ας λαμβάνουμε μόνο εσωτερικά την αρμόζουσα ικετευτική στάση. Όταν όμως απουσιάζουν εκείνοι πού θα μας επαινούσαν, τότε ας συμμορφώσουμε αναλόγως και την εξωτερική μας στάση. Διότι στους ατελείς πολλές φορές ο νους συμμορφώνεται προς την στάση του σώματος.

26. Όλοι βέβαια, αλλά περισσότερο εκείνοι πού πηγαίνουν στον βασιλέα για να ζητήσουν άφεση του χρέους τους, έχουν ανάγκη από απερίγραπτη συντριβή.

27. Εάν ακόμη βρισκόμαστε στο δεσμωτήριο, ας ακούσουμε τα λόγια του Αγγέλου προς τον Πέτρο: «Ζώσου την ποδιά της υπακοής, βγάλε από πάνω σου τα θελήματά σου, και έτσι γυμνός πλησίασε και προσευχήσου στον Κύριον, ζητώντας το δικό Του μόνο θέλημα» (πρβλ. Πράξ. ιβ΄ 8), και θα αποκτήσεις τότε τον Θεό, ο οποίος θα κρατά το τιμόνι της ψυχής σου και θα σε κυβερνά ακίνδυνα.

28. Αφού εγερθείς από την φιλοκοσμία και την φιληδονία, πέταξε από πάνω σου τις μέριμνες, βγάλε από πάνω σου τις σκέψεις, απαρνήσου το σώμα, (και τότε προσευχήσου). Διότι η προσευχή δεν είναι τίποτε άλλο, παρά αποξένωση από όλο τον ορατό και αόρατο κόσμο. Θεέ μου, «τι γάρ μοι υπάρχει έν τώ ουρανώ»; Τίποτε! «Και παρά σου τι ηθέλησα επί της γής»; (πρβλ. Ψαλμ. οβ΄ 25). Τίποτε!

Παρά μόνο το να προσκολλώμαι πάντοτε σ' Εσένα απερίσπαστα μέσω της προσευχής. Μερικοί ζουν με την επιθυμία του πλούτου, άλλοι με της δόξας και άλλοι με κάποιου άλλου κτίσματος. «Εμοί δε το προσκολλάσθαι τώ Θεώ επιθυμητόν εστί, τίθεσθαι έν αυτώ την ελπίδα της απαθείας μου» (πρβλ. Ψαλμ. Οβ' 28).

29. Η πίστη έδωσε φτερά στην προσευχή. Χωρίς αυτήν η προσευχή δεν μπορεί να πετάξει στον ουρανό.

30. Όσοι είμαστε εμπαθείς ας παρακαλέσουμε γι' αυτό με επιμονή τον Κύριον, διότι όλοι οι απαθείς από την εμπάθεια προχώρησαν και έφθασαν στην απάθεια.

31. Παρ' όλον ότι σαν Θεός που είναι δεν φοβάται τον Θεό ο «Κριτής» (πρβλ. Λουκ. ιη' 2), εν τούτοις όμως, επειδή τον ενοχλεί η χήρα, η ψυχή δηλαδή πού χήρεψε από Αυτόν με τις αμαρτίες και τις πτώσεις της, θα εκδικηθεί και θα την σώσει από τον αντίδικό της, από το σώμα δηλαδή και από τους εχθρούς της δαίμονες.

32. Ο Θεός, ο καλός μας οικονόμος, τους ευγνώμονες τους εφελκεί στην αγάπη Του με την σύντομη εκπλήρωση του αιτήματός τους. Ενώ τις αχάριστες και όμοιες με τους σκύλους ψυχές τις αναγκάζει να κάθονται πλησίον Του προσευχόμενες, πεινασμένες και διψασμένες για το αίτημα τους. Διότι ο αγνώμων σκύλος, μόλις πάρει το ψωμί, απομακρύνεται αμέσως από εκείνον πού του το έδωσε.

33. Να μη λες ότι, αν και προσευχήθηκες πολύ καιρό, δεν κατόρθωσες τίποτε, διότι ήδη κάτι σπουδαίο κατόρθωσες. Τι, αλήθεια, υπάρχει ανώτερο από την προσκόλληση στον Κύριο και από την συνεχή παραμονή σ' αυτήν την ένωση;

34. Δεν φοβάται τόσο ο κατάδικος την απόφαση της τιμωρίας του, όσο φοβάται ο εργάτης της προσευχής την στάση του στην ώρα της προσευχής. Γι' αυτό, αν είναι σοφός και έξυπνος, με την ανάμνηση αυτής της ώρας θα μπορεί να αποστρέφεται κάθε λοιδορία και οργή και μέριμνα και ασχολία και θλίψη και χορτασμό και λογισμό και πειρασμό.

35. Να προετοιμάζεσαι με την αδιάλειπτη εσωτερική προσευχή προκειμένου να σταθείς να προσευχηθείς, και έτσι σύντομα θα προοδεύσεις (στην προσευχή).

36. Είδα μερικούς να λάμπουν στην υπακοή τους και να μην αμελούν, όσο τους ήταν δυνατό, τη νοερά μνήμη του Θεού. Και μόλις στάθηκαν στην προσευχή, κυριάρχησαν σύντομα στον νου τους, αυτοσυγκεντρώθηκαν και έχυναν κρουνηδόν τα δάκρυα. Και αυτό, διότι ήταν προετοιμασμένοι από την οσία υπακοή.

Πηγή: Όσιος Ιωάννης ο Σιναΐτης. Κλίμαξ. Εκδ. Ιερά Μονή Παρακλήτου. Ωρωπός.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
1 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	—
2 ΤΡΙΤΗ	Εσπερινός (Αγίου Πολυδώρου, Οσίων γυναικών Φοίβης και Χλόης, Αγίου Μάμαντος)	—	6:00 μ.μ.
3 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
	Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	—	6:00 μ.μ.
5 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Ανάμνησις του εν Χώναις θαύματος του Αρχαγγέλου Μιχαήλ)	—	6:00 μ.μ.
6 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
	Εσπερινός (Προ της Υψώσεως, Προεόρτια του Γενεθλίου της Υπεραγίας Θεοτόκου)	6:00 μ.μ.	6:00 μ.μ.
7 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
	Εσπερινός (Το Γενέθλιον της Θεοτόκου)	6:00 μ.μ.	—
8 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	—
10 ΤΕΤΑΡΤΗ	Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	—	6:00 μ.μ.
11 ΠΕΜΠΤΗ	Εσπερινός (Απόδοσις της εορτής του Γενεθλίου της Θεοτόκου)	—	6:00 μ.μ.
12 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
	Εσπερινός (Τα εγκαίνια του ναού της Αναστάσεως, Προεόρτια της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού)	—	6:00 μ.μ.
13 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
	Εσπερινός (Η Ύψωσις του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού)	6:00 μ.μ.	6:00 μ.μ.
14 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
15 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	—

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2025

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
16 ΤΡΙΤΗ	Εσπερινός (Σοφίας μάρτυρος, Πίστεως, Αγάπης, Ελπίδος, Ηρακλειδίου και Αυξιβίου επισκόπων, Αναστασίου οσίου)	—	6:00 μ.μ.
17 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	— —	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
19 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Ευσταθίου μεγαλομάρτυρος)	—	6:00 μ.μ.
20 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Μετά την Ύψωσιν, Απόδοσις της εορτής της Υψώσεως)	— 6:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
21 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
22 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο Εσπερινός (Η σύλληψις του Τιμίου Προδρόμου)	7:00 π.μ. —	— 6:00 μ.μ.
23 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Θέκλης μεγαλομάρτυρος)	— —	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
24 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	— —	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
25 ΠΕΜΠΤΗ	Εσπερινός (Η Μετάστασις του αγ. Αποστ. Ιωάννου του Θεολόγου)	—	6:00 μ.μ.
26 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Καλλιστράτου μάρτυρος)	— —	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
27 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Εύρεσις και ανακομιδή του λειψάνου του οσίου Νεοφύτου του Εγκλείστου)	— 6:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
28 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Κυριακού του Αναχωρητού)	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.	7:00 π.μ. —
29 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	—

Ανάλυση Θ' Ωδής από τις Καταβασίες της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού

ΩΔΗ Θ'.

*«Μυστικός εἶ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως
βλαστήσασα Χριστόν, ὃφ' οὗ τό τοῦ Σταυροῦ ζωηφόρον
ἐν γῇ, πεφυτούργηται δένδρον· δι' οὗ νῦν ὑψουμένου,
προσκυνοῦντες αὐτόν, σέ μεγαλύνομεν».*

Μετάφραση

«Θεοτόκε, συ εἶσαι Παράδεισος μυστικός, διότι
χωρίς ανθρώπινο γεωργό (ανθρώπινη συνεργία)
βλάστησες τον Χριστό, από τον οποίο φυτεύτηκε
στη γη το ζωηφόρο δέντρο του Σταυρού. Διά του
οποίου τώρα υψουμένου (κατά την ύψωση του τιμίου
Σταυρού) προσκυνούντες τον Θεό (που σταυρώθηκε
σ' αυτό), μεγαλύνουμε σέ, την άχραντη Μητέρα Του.»

Ερμηνεία

Μετά τον Τριαδικό Θεό, η ανύμνηση της Εκκλησίας
διαβαίνει στο άχραντο πρόσωπο της υπεραγίας
Θεοτόκου. Τα δύο μυστήρια είναι αλληλένδετα. Το
χριστολογικό δόγμα εκβάλλει φυσιολογικά στο
θεομητορικό. Η Μητέρα δεν μπορεί να νοηθεί χωρίς
τον Υιόν. Όπου Εκείνος, εκεί και αυτή. Στον άχραντο
Υιό υπάρχουν το σώμα και το αίμα της πάναγνης
Μητέρας. Το φοβερό δίδυμο της οικονομίας του Θεού,
που δυναμίτισε το κράτος της φθοράς και εκτίναξε το
κράτος του θανάτου!

Η ωδή χαρακτηρίζει τη Θεοτόκο σαν παράδεισο
μυστικό. Η σύγκριση γίνεται με τον πρώτο παράδεισο
στην Εδέμ, στον οποίο τοποθετήθηκε ο Αδάμ να ζει
μετά τη δημιουργία του. Στον παράδεισο εκείνο υπήρχε

το ξύλο της γνώσεως του καλού και του κακού, καθώς και το δέντρο της ζωής. Από το πρώτο εκείνο ξύλο, βλάστησε, διά της παρακοής, η αποστασία από τον Θεό και ο θάνατος.

Η Θεοτόκος είναι ένας νέος μυστικός Παράδεισος. Σ' αυτόν φυτεύτηκε, χωρίς ανθρώπινη συνεργία, ο Χριστός, το δένδρο της νέας πνευματικής ζωής και αφθαρσίας. Ο Χριστός με τη σειρά του ανύψωσε στη γη (στον Γολγοθά), το ζωηφόρο ξύλο του Σταυρού, στο οποίο προσπαγείς, «αθανασίαν επήγαγεν ανθρώποις».

Κατά την Ύψωση του τιμίου Σταυρού, οι πιστοί, προσκυνώντας τον σταυρωθέντα Κύριο της δόξης, μεγαλύνουν την Αειπάρθενο Μητέρα του, η οποία συνήργησε, κατά την πρόνοια του Θεού, στο άρρητο θείο μυστήριο.

«Νίκα εν τω αγαθώ το κακόν»

Εάν σ' αλήθεια είσαι ελεήμων, όταν άδικα σου αφαιρούν τα πράγματά σου, μη λυπηθείς καθόλου μέσα σου, μήτε να διηγείσαι στους ανθρώπους τη ζημιά που σου έκαμαν, αλλά μάλλον η ελεημοσύνη της καρδιάς σου ας καταπιεί τη ζημιά αυτών που σε αδίκησαν, όπως το πολύ νερό διαλύει τη δύναμη του κρασιού. Δείξε λοιπόν τον πλούτο της ελεημοσύνης σου με τις ευεργεσίες σου προς αυτούς που σε αδίκησαν. Όπως έκαμε ο μακάριος Ελισαίος στους εχθρούς του, που ήθελαν να τον αιχμαλωτίσουν. Γιατί όταν προσευχήθηκε και τους τύφλωσε θολώνοντας τα μάτια τους, τους έδειξε τη θεϊκή δύναμη που είχε μέσα του, όταν όμως τους έδωσε να φάνε και να πιούνε και μετά τους άφησε να φύγουν, τους έδειξε την ελεημοσύνη της καρδιάς του.

Όσιος Ισαάκ ο Σύρος

Αγίου Πορφυρίου

Ο ίδιος ο Κύριος θα μας διδάξει την προσευχή

(«Να προσεύχεσθε στον Θεό με λαχτάρα κι αγάπη, μέσα σε ηρεμία, με πραότητα, μαλακά, χωρίς εκβιασμό»)

Ο άνθρωπος ζητάει στον ουρανό τη χαρά και την ευτυχία. Ζητάει το αιώνιο μακριά απ' όλους κι απ' όλα, ζητάει να βρει τη χαρά στον Θεό. Ο Θεός είναι μυστήριο. Είναι σιωπή, είναι άπειρος, είναι το παν. Την τάση της ψυχής για τον ουρανό την έχει όλος ο κόσμος: όλοι ζητάνε κάτι το ουράνιο. Σ' Αυτόν στρέφονται όλα τα όντα, έστω και ασυνειδήτως.

Σ' Αυτόν να στρέφετε διαρκώς τον νου σας. Αγαπήστε την προσευχή, την κουβέντα με τον Κύριο. Το παν είναι η αγάπη, ο έρωτας με τον Κύριο, τον Νυμφίο Χριστό. Γίνετε άξιοι της αγάπης του Χριστού. Για να μη ζείτε στο σκοτάδι, γυρίστε τον διακόπτη της προσευχής, ώστε να έλθει το θείο φως στην ψυχή σας. Στο βάθος του είναι σας, θα φανεί ο Χριστός. Εκεί στο βάθος, είναι η Βασιλεία του Θεού. «Η Βασιλεία του Θεού εντός υμών εστί».

Η προσευχή γίνεται μόνο με το «Άγιον Πνεύμα». Αυτό διδάσκει την ψυχή πώς να προσεύχεται. Εμείς χρειάζεται να απευθυνόμαστε στον Θεό με ύφος ταπεινού δούλου, με φωνή παρακλητική και ικετευτική. Τότε η προσευχή μας είναι ευάρεστη στον Θεό. Να στεκόμαστε με ευλάβεια ενώπιον του Εσταυρωμένου και να λέμε: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Αυτό τα λέει όλα. Όταν κινηθεί για προσευχή ο νους του ανθρώπου, έρχεται η θεία χάρις. Τότε ο άνθρωπος γίνεται χαριτωμένος και βλέπει με άλλα μάτια τα πάντα. Το παν είναι ν' αγαπήσουμε τον Χριστό, την προσευχή, τη μελέτη. Παίρνουμε ένα εκατομμύριο και το κόβουμε κομματάκια. Του ανθρώπου η προσπάθεια είναι το ένα εκατομμυριοστό.

Πριν απ' την προσευχή η ψυχή πρέπει να προετοιμάζεται με προσευχή. Προσευχή για την προσευχή. Ακούστε τι εύχεται ο ιερέας μυστικά, την ώρα που διαβάζεται ο Απόστολος κατά την Θεία Λειτουργία: «Έλλαμψον εν ταις καρδίαις ημών, φιλάνθρωπε Δέσποτα, το της Σης θεογνωσίας ακήρατον φως και τους της διανοίας ημών διάνοιζον οφθαλμούς εις την των ευαγγελικών Σου κηρυγμάτων κατανόησιν. Ένθεν ημίν τον των μακαρίων Σου εντολών φόβον, ίνα τας σαρκικάς επιθυμίας πάσας καταπατήσαντες πνευματικήν πολιτείαν μετέλθωμεν, πάντα τα προς ευαρέστησιν την σην και φρονούντες και πράττοντες. Συ γαρ ει ο φωτισμός των ψυχών και των σωμάτων ημών, Χριστέ ο Θεός, και Σοι την δόξαν αναπέμπομεν συν τω ανάρχω Σου Πατρί και τω παναγίω και αγαθώ και ζωοποιώ Σου Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων».

Στην προσευχή μπαίνουμε χωρίς να το καταλάβουμε. Χρειάζεται να βρεθούμε και σε κατάλληλο κλίμα. Η αναστροφή με τον Χριστό, η συζήτηση, η μελέτη, η ψαλτική, το καντηλάκι, το θυμίαμα γίνονται το κατάλληλο κλίμα, ώστε όλα να γίνουν απλά, «εν απλότητι καρδίας». Διαβάζοντας με έρωτα τις ψαλμωδίες, τις ακολουθίες, χωρίς να το καταλάβουμε, γινόμαστε άγιοι. Ευφραινόμαστε με τα θεία λόγια. Αυτή η ευφροσύνη, αυτή η χαρά είναι η δική μας προσπάθεια, για να μπούμε εύκολα στην ατμόσφαιρα της προσευχής, η προθέρμανση, όπως λέμε. Μπορούμε και να φέρουμε στον νου μας ωραίες εικόνες από τοπία που είδαμε. Αυτή η προσπάθεια είναι απαλή, αναίμακτη. Αλλά μην ξεχνάμε αυτό που είπε ο Κύριος: «Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν».

Ο ίδιος ο Κύριος θα μας διδάξει την προσευχή. Δεν θα την μάθουμε μόνοι μας, ούτε άλλος κανείς θα μας τη μάθει. Μη λέμε, «έκανα τόσες μετάνοιες, εξασφάλισα τώρα την χάρι», αλλά να ζητάμε να λάμψει εντός μας το ακήρατον φως της θείας γνώσεως και να ανοίξει τα πνευματικά μας μάτια, για να κατανοήσουμε τα θεία Του λόγια.

Με τον τρόπο αυτό, χωρίς να το καταλάβουμε, αγαπάμε τον Θεό χωρίς σφιξίματα, προσπάθεια κι αγώνα. Αυτά που

είναι δύσκολα στους ανθρώπους, για τον Θεό είναι πολύ εύκολα. Τον Θεό θα Τον αγαπήσουμε ξαφνικά, όταν η χάρις θα μας επισκιάσει. Αν αγαπήσουμε πολύ τον Χριστό, η ευχή θα λέγεται μόνη της. Ο Χριστός θα είναι συνεχώς στο μυαλό μας και στην καρδιά μας.

Για να μένουμε, όμως, σ' αυτή την κατάσταση και να μην τη χάνουμε, θέλει έρωτα θείο, θέλει θεία, φλογερή αγάπη στον Χριστό. Ο έρωας απευθύνεται σε ένα ον ανώτερο. Ο εραστής, ο Θεός, ποθεί τον ερωμένο και ο ερωμένος θέλει να φθάσει τον εραστή. Ο εραστής αγαπάει τον ερωμένο με μία θεία και τέλεια αγάπη. Ο Θεός, που αγαπάει τον άνθρωπο, είναι ανιδιοτελής.

Η αγάπη προς τον Θεό είναι ανώτερη, όταν εκφράζεται ως ευγνωμοσύνη. Είναι ανάγκη ν' αγαπάμε, όχι ως καθήκον, αλλ' όπως είναι η ανάγκη να τρώμε. Πολλές φορές εμείς πλησιάζουμε τον Θεό από ανάγκη ν' ακουμπήσουμε, επειδή δεν μας αναπαύουν όλα γύρω μας και νιώθουμε ερημιά.

Πηγή : Απόσπασμα από το βιβλίο Βίος και Λόγοι Γέροντος Πορφυρίου, Έκδοση Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής.

«Φιλάνθρωπος είναι εκείνος, που στους εχθρούς του συμπεριφέρθηκε με ημερότητα και τους ευεργετεί. Η φιλανθρωπία αποτελείται από δύο μέρη, το ένα είναι η ελεημοσύνη και το άλλο είναι η αγάπη προς τον πλησίον. Δια τον άνθρωπον πλησίον είναι ο κάθε άνθρωπος. Διότι ο άνθρωπος είναι και ο καλός και ο κακός. Και ο εχθρός και ο φίλος. Εκείνος λοιπόν που ασκεί τη φιλανθρωπία πρέπει να γίνεται μιμητής του Θεού, ο οποίος ευεργετεί και τους δικαίους και τους αδίκους διότι ένας Θεός υπάρχει εις τον κόσμον αυτόν, και Αυτός χορηγεί εις όλους και τον ήλιον και τας βροχάς Του. Αν θέλεις να ευεργετείς τους καλούς και να τιμωρείς τους κακούς, προσπαθείς να γίνεις κριτής»

Άγιος Κλήμης ο Αλεξανδρεύς

Λόγος πνευματικός

π. Δημητρίου Στανιλοάε

Ο Σταυρός ως μέσον αγιασμού και μεταμόρφωσης του κόσμου

Διά του σταυρού ο Χριστός αγίασε το σώμα του, που ήταν ο κρίκος σύνδεσης με τον κόσμο. Απέκρουσε τους πειρασμούς που του έστελνε ο κόσμος, να γευθεί δηλαδή τις ηδονές, ικανοποιώντας υπέρμετρα τις ανάγκες του ή αποφεύγοντας τον πόνο και τον θάνατο.

Αν, κατά τον ίδιο τρόπο, απωθήσουμε τους πειρασμούς της αμαρτίας και υπομείνουμε καρτερικά τις οδύνες του θανάτου, η αγιότητα μπορεί να απλωθεί από το σώμα Του σε όλα τα σώματα και σε όλο τον κόσμο.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν λέει πως διά του σταυρού ο Χριστός εξήλθε της δημιουργίας, αλλά ότι την αποκατέστησε σε παράδεισο· παράδεισο αρετής γι' αυτούς που, από αγάπη σε Εκείνον, αποδέχονται το σταυρό Του. Συνεπώς ο σταυρός είναι η δύναμη του Χριστού, που, αν την προσλάβουμε, μπορεί να οδηγήσει τον κόσμο στον παράδεισο.

Γι' αυτό τον σκοπό ο Χριστός μένει μέσα μας έως της συντελείας των αιώνων. Χωρίς αμφιβολία, ο πλήρης παράδεισος θα πραγματωθεί μόνο μετά την παγκόσμια ανάσταση.

Η δημιουργία μεταβλήθηκε σε πεδίο μάχης ανάμεσα στους ανθρώπους, εξαιτίας της απληστίας και των εγωϊστικών παθών γενικά. Μπορεί όμως να

αποκατασταθεί στην παραδεισιακή κατάσταση διά του σταυρού. Η Ορθόδοξη Εκκλησία στη γιορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, στις 14 Σεπτεμβρίου, ψάλλει· «Έν Παραδείσω με τό πρίν ξύλον ἐγύμνωσεν, οὔπερ τῇ γεύσει ὁ ἐχθρός εἰσφέρει νέκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δέ τό ξύλον, τῆς ζωῆς τό ἔνδυμα ἀνθρώποις φέρον, ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς καί κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς» (Κάθισμα ἑορτῆς).

Δι' αὐτοῦ ὁ παράδεισος ἀνοίχτηκε ξανά, γιατί ἡ «στρεφομένη ρομφαία» (Γεν. 3, 24), που ἐμπόδιζε τὴν εἴσοδο σ' αὐτόν, ἐξαιτίας τῆς ἀνθρώπινης ἀπληστίας, δὲν μποροῦσε πια νὰ τὸν κρατῇ κλειστό. Γιατί τώρα ὁ Χριστὸς εἰσῆλθε στὸν παράδεισο, ἀφοῦ τὸν ἀνοίξε, φέρνοντας ὡς ἓνας ἄνθρωπος τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ, διὰ τοῦ οὗ οὗ κατανίκησε τὴν ἀπληστία καὶ προτίμησε τὴν ἀπάρνηση τοῦ εαυτοῦ. Καὶ θὰ εἰσέλθουν στὸν Παράδεισο ὅλοι ὅσοι θὰ πράξουν τὸ ἴδιο.

Σίγουρα ὑπάρχει ἓνας παράδεισος, στὸν οὗ εἰσέρχονται οἱ ψυχές τῶν πιστῶν μετὰ τὸν θάνατο. Ἀλλά μπορεῖ νὰ ὑπάρχει ἓνας ἐν ἐξελίξει παράδεισος καὶ ἐδῶ στὴ γῆ, ἀπακατάσταση τοῦ ἀρχικοῦ παραδείσου. Μπορεῖ νὰ ἐξελιχθεῖ διὰ τοῦ σταυροῦ, που οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀποδέχονται ὡς κανόνα τῆς ζωῆς τους. Ὁ μετὰ θάνατον παράδεισος τῶν ψυχῶν τῶν πιστῶν, ὑπάρχει ἤδη χάρι στὴν ἐπίγεια ζωή τους, που ἀκολουθεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ σταυροῦ. Τελικά ὁ ἐν ἐξελίξει ἐπίγειος παράδεισος, θὰ γίνῃ μετὰ τὴν ἀνάσταση τῶν σωμάτων, ὁ τέλειος καὶ αἰώνιος παράδεισος.

Ἀλλά χωρὶς τὴν προσπάθεια νὰ κάνουμε τὴ γῆ, σὲ κάποιον βαθμό, παράδεισο, δὲν προχωροῦμε πρὸς τὸν

παράδεισο του επέκεινα. Γι' αυτό τον σκοπό ο Χριστός μένει μαζί μας ως το τέλος του κόσμου.

Αποκτούμε ήδη στη γη μια πρόγευση του εσχατολογικού παραδείσου. Η Ορθόδοξη Εκκλησία σ' ένα άλλο ύμνο ψάλλει· «Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τό ζωηφόρον φυτόν, ὁ Σταυρός ὁ πανάγιος εἰς ὕψος αἱρόμενος ἐμφανίζεται σήμερον· δοξολογοῦσι πάντα τὰ ἐέρατα ἐκδειματοῦνται δαίμονες ἅπαντες· ὦ οἶον δῶρημα τοῖς βροτοῖς κεχάρισται!» (Αἵνοι Ὑψώσεως Τιμίου Σταυροῦ).

Από όλους τους ύμνους της ορθόδοξης Ἐκκλησίας, προκύπτει ο ρόλος του σταυρού στην αγιοποίηση και τη μεταμόρφωση του κόσμου. Όπως το σώμα του Κυρίου αγιάστηκε διά του Σταυρού, έτσι αγιάζονται και τα δικά μας σώματα και οι σχέσεις μας με τον κόσμο και ο ίδιος ο κόσμος. Λαμβάνουμε αγιασμό με τη δύναμη του Χριστού, μέσα στην οποία ο σταυρός διατηρεί την παρουσία του, και αποτελεί προέκταση της συνετής, υπομονετικής, αναμάρτητης στάσης απέναντι στον κόσμο και γίνεται δοξολογία του Πατέρα.

Γι' αυτό στην Ορθόδοξη Εκκλησία, όλα τα πρόσωπα και όλα τα πράγματα, μέσω του σταυρού, θυσιάζονται και προσφέρονται. Οι χριστιανοί, κάνοντας το σημείο του σταυρού ζητούν τη δύναμη να φερθούν με καθαρότητα απέναντι στον κόσμο. Ακόμη δηλώνουν τη θέλησή τους να υψωθούν με την προσπάθειά τους, ως τη συνάντηση αυτής της δύναμης· νά δοξάσουν τον Θεό με όλες τους τις πράξεις και τις οδύνες μέσα στον κόσμο, ακόμη και με τον θάνατό τους· να ζήσουν και να πεθάνουν για τον Θεό, να εκδηλώσουν με κάθε τρόπο ότι θυσιάζονται για Εκείνον. Η Εκκλησία διά του

σταυρού αγιάζει τα πάντα· το νερό, με το οποίο ραντίζει τους πιστούς, τις τροφές, τα σπίτια, τα περιβόλια και τα χωράφια με τους καρπούς τους, τα δώρα που προσφέρονται στον Θεό.

Ο σταυρός όλα τα αγιάζει, τα καθαίρει στον βαθμό που καθαίρονται, καθιστώντας τον Θεό Κύριό τους. Ο σταυρός τα θέτει σε επικοινωνία με τον Θεό. Τα πάντα προσφέρονται ως δώρα στον Θεό. Όλες οι λατρευτικές ακολουθίες αρχίζουν και τελειώνουν με το σημείο του σταυρού, όλες οι κύριες χειρονομίες της λατρείας συνοδεύονται από το σημείο του σταυρού, γιατί η ίδια η δύναμη του Χριστού κατέρχεται διά του σημείου του σταυρού, στον βαθμό που κάνουντάς το, Τον επικαλούμαστε. Μ' αυτό το σημείο οι πιστοί έρχονται να συναντήσουν τη δύναμη του Χριστού, υποσχόμενοι να προσφερθούν καθαρή θυσία στον Θεό, να φερθούν με καθαρότητα σε κάθε πράξη τους μέσα στον κόσμο.

Γι' αυτό, το σημείο του σταυρού συνοδεύεται πάντοτε από την επίκληση της Αγίας Τριάδας. Γιατί αυτή ενεργεί την σωτηρία των ανθρώπων και από αυτή κατέρχεται η θεία δύναμη, που ενεργεί μέσα στον κόσμο, για να τον εξαγιάσει και να τον μεταμορφώσει. Αυτή φανερώνεται διά του σταυρού μέσα στον κόσμο.

Η δύναμη του σταυρού καθαίρει όχι μόνο τους πιστούς και τη σχέση τους με τον κόσμο αλλά και τον ίδιο τον κόσμο. Διά του σταυρού, αποδιώχνονται οι δαίμονες, που προξενούν το κακό.

Οι πιστοί κάνοντας το σημείο του σταυρού σε όλες τους τις πράξεις και όλους τους δρόμους της ζωής τους, σε κάθε επαφή τους με τη φύση και τους ανθρώπους, έχουν συναντιλήπτορα το Άγιο Πνεύμα.

Υπάρχει μια ιδιαίτερη σχέση ανάμεσα στον σταυρό και το Άγιο Πνεύμα, γιατί ο σταυρός είναι η ανθρώπινη προσπάθεια καθαρισμού, ενώ το Άγιο Πνεύμα είναι η εξαγιαζούσα Θεία Δύναμη. Συμπορεύονται.

Ο σταυρός είναι η καθαρτήρια δύναμη του σύμπαντος. Κι όταν κάνουμε το σημείο του με πίστη και θέληση για μια ζωή καθαρή μέσα στον κόσμο, έρχεται η δύναμη του Πνεύματος του Χριστού, που υπήρξε καθαρός μέσα στον κόσμο. Ο σταυρός μάς δίνει τη δύναμη του Χριστού, γιατί έχοντάς τον στη μνήμη μας, θέλουμε να μιμηθούμε το παράδειγμά Του.

«Ο σταυρός είναι όπλο έναντίον τοῦ διαβόλου», ψάλλει η Ορθόδοξη Ἐκκλησία. Είναι όπλο ενάντια σε όλους τους πειρασμούς και τις μεθόδους του διαβόλου, ενάντια στα πάθη που μας οδηγούν σε φιλονικίες, ενάντια στην απολυτότητα. Ο σταυρός είναι όπλο έναντίον του διαβόλου, στον βαθμό που δυναμώνει μέσα μας το πνεύμα της θυσίας, της κοινωνίας με τον Θεό και μεταξύ μας.

Οι Άγιοι Πατέρες πρεσβεύουν ότι η θέα του Θεού μέσα στον κόσμο εξαρτάται από τον καθαρισμό μας από τα πάθη. Αυτή η ιδέα αναπτύχθηκε θεωρητικά, με ιδιαίτερο τρόπο, από τον άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή. Κατ' αυτόν, όταν κοιτάζουμε τα πράγματα καθαροί από πάθη, αποκαθιστούμε το αληθινό τους νόημα. Λέγει· «Νόημά ἐστιν ἐμπαθές, λογισμός σύνθετος ἀπό πάθους καί νοήματος. Χωρίσωμεν τό πάθος ἀπό τοῦ νοήματος καί ἀπομένει ὁ λογισμός ψιλός. Χωρίζομεν δέ δι' ἀγάπης πνευματικῆς καί ἐγκρατείας, ἐάν θέλωμεν». (Μαξίμου Ὁμολ. 400 Κεφάλαια περί Ἀγάπης ΙΙΙ, 43), (Ρ.ϋ. 90, 1029). Αυτό όμως, δεν σημαίνει καταστροφή του κόσμου, αλλά ανακάλυψη (ξανά) των αληθινών του νοημάτων.

Όταν αναλάβουμε τον σταυρό, γινόμαστε με τη δύναμη του Σταυρού του Χριστού «καινή κτίσις» (Β΄ Κορ. 5, 16-17), όπως λέγει ο Απ. Παύλος. Σ' αυτή την κατάσταση βλέπουμε πως «τά πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ» (Β΄ Κορ. 5, 18), όπως λέγει στη συνέχεια ο ίδιος Απόστολος. Μ' αυτό τον τρόπο προετοιμάζουμε την κτίση, για να φτάσει στην κατάσταση της ελευθερίας, στην οποία θα φτάσουμε κι εμείς ως υιοί Θεού κι όχι ως δούλοι πια του κόσμου και των παθών. Η κατάσταση της ελευθερίας, στην οποία θα φτάσουμε, αντιστοιχεί στην κατάσταση της δόξας, της οποίας μπορούμε να κάνουμε κοινωνό και τον κόσμο (Ρωμ. 8, 31).

Η δημιουργία βρίσκεται ακόμη σε ωδίνες τοκετού, όσον αφορά αυτή την αληθινή και καινούργια κατάσταση της ύπαρξής της. Είναι οι ωδίνες του σταυρού, το να αντέξεις αναμάρτητα. Ο σταυρός επαληθεύεται ως το μόνο μέσο διά του οποίου ο κόσμος περνά σε μια καινούργια μορφή ύπαρξης, όπου ο Θεός γίνεται ορατός ως ο Ων τα πάντα εν πάσι. Είναι η Μόνη Οδός για να φτάσουμε στο πιο λαμπρό δείπνο, εκεί που αφθονεί η γνώση του θείου Λόγου και ερχόμαστε σε ευθύ και καθαρό διάλογο μαζί Του. (΄Αγ. Μάξιμος Ὁμολογητής, Ὑμνοί, P.G. 91, 1373).

Αλλά όλα αυτά θα γίνουν χάρη στον Σταυρό του Χριστού, αν τον αποδεχτούμε σαν δικό μας. Μόνο μέσα στο φως και μέσα στη δύναμη του Σταυρού, που θα φανερωθεί στον ουρανό, σημείο του Υιού του Ανθρώπου κατά την ένδοξη παρουσία Εκείνου (Ματθ. 24, 30), ο κόσμος θα αναδειχθεί στο τέλος «καινός οὐρανός καὶ γῆ καινή» (΄Αποκ. 21, 1).

Πηγή: https://kirigmata.blogspot.com/2022/09/blog-post_77.html#more

«Είμαι καλός άνθρωπος.»

-Είσαι καλός συνεργάτης; Είσαι καλός σύντροφος;

-Είμαι καλός άνθρωπος. Καλός άνθρωπος είναι αυτός που βρίσκει και ξέρει τα λάθη του. [...] Αν δεν προσέχουμε κι αν δεν αγαπάμε τον εαυτό μας, πώς θα μας αγαπήσουν οι άλλοι;

Το πιο πάνω είναι ένα πολύ μικρό απόσπασμα από μια συνέντευξη που έχει δώσει ο ηθοποιός Γιώργος Γιαννόπουλος στη Χριστιάνα Αριστοτέλους.

Δεν ακούμε συχνά τη δήλωση «είμαι καλός άνθρωπος», γι' αυτό και όταν πρόσφατα την άκουσα, ένιωσα σαν να έπαθα μικρή ηλεκτροπληξία. Η επιθυμία μας να είμαστε και να φαινόμαστε ταπεινοί δε μας επιτρέπει να κάνουμε τέτοιες δηλώσεις ούτε καν από μέσα μας. Θεωρούμε πως οι άλλοι πρέπει να τα λεν αυτά για εμάς και όχι εμείς για τον εαυτό μας και μάλλον έχουμε δίκιο. Παρ' όλα αυτά, μού ακούστηκε υγιές. Με εξέπληξε, αλλά μου φάνηκε υγιές, ειλικρινές, σχεδόν συγκινητικό, ιδιαίτερα όταν άκουσα και την επεξήγηση: είναι, λέει, αυτός που βρίσκει και ξέρει τα λάθη του. Δε θυμάμαι τι είπε στη συνέχεια. Μπορεί και να μην καταφέρνει να μην τα επαναλαμβάνει, αλλά πάντως νοιάζεται να τα βρει και να τα ξέρει. Εμένα αυτό μου φαίνεται αρκετό για να πω ότι κάποιος είναι καλός άνθρωπος... Επίσης, η συνειδητοποίηση «είμαι καλός άνθρωπος» δείχνει ότι συμπαθώ τον εαυτό μου, θεωρώ και έχω και την ταπείνωση να το ομολογήσω κιόλας, ότι έχω και καλά χαρακτηριστικά, παρόλο που βλέπω και τις αδυναμίες μου. Κάποιες φορές μπορεί να είναι ταπείνωση να πει κανένας «είμαι καλός άνθρωπος», διότι τολμά να πει κάτι που γενικά θεωρείται λάθος να το λέει κανείς...

Θυμάστε τη συνάντηση του Αναστημένου Χριστού με τον Πέτρο;

«λέγει τω Σίμωνι Πέτρω ο Ιησούς· Σίμων Ιωνά, αγαπάς με πλείον τούτων; λέγει αυτω· ναί, Κύριε, συ οίδας ότι φιλώ σε. λέγει αυτω· βόσκε τα αρνία μου. λέγει αυτω πάλιν δεύτερον· Σίμων Ιωνά,

αγαπάς με; λέγει αυτω· ναί, Κύριε, συ οίδας ότι φιλώ σε. λέγει αυτω· ποιμαίνει τα πρόβατά μου. λέγει αυτω το τρίτον· Σίμων Ιωνά, φιλείς με; ελυπήθη ο Πέτρος ότι είπεν αυτω το τρίτον, φιλείς με, και είπεν αυτω· Κύριε, συ πάντα οίδας, συ γινώσκεις ότι φιλώ σε. λέγει αυτω ο Ιησούς· βόσκε τα πρόβατά μου. αμήν αμήν λέγω σοι, ότε ης νεώτερος, εξώννυες σεαυτόν και περιεπάτεις όπου ήθελες· όταν δε γηράσης, εκτενείς τας χείράς σου, και άλλος σε ζώσει, και οίσει όπου ου θέλεις. τούτο δε είπε σημαίνων ποίω θανάτω δοξάσει τον Θεόν»

Ο Χριστός, σε αντίθεση με εμάς, δε φοβάται τις «μεγάλες δηλώσεις». Παρόλο που ο Πέτρος τον είχε αρνηθεί τρεις φορές, ο Χριστός τον προκαλεί να ομολογήσει την αγάπη του γι' Αυτόν. Προφανώς η αγάπη του Πέτρου για τον Χριστό δεν ήταν τέλεια, αλλά αυτό δεν ένοιαζε τον Χριστό. Η ομολογία του Πέτρου προς τον Χριστό με τη φράση «Σε αγαπώ» δείχνει κυρίως την πρόθεσή του να αγαπήσει τέλεια τον Χριστό, γι' αυτό και ο Χριστός μετά από κάθε ομολογία του Πέτρου, του δείχνει και τον τρόπο με τον οποίο θα δείξει και θα καλλιεργήσει την αγάπη του: «ποιμαίνει τα πρόβατά μου».

Άρα και το «είμαι καλός άνθρωπος» μπορεί να δείχνει την καλή πρόθεση του ανθρώπου, για να γίνει καλός, αφού ψάχνει και βρίσκει τα λάθη του.

ΔΧ

Αν θυμάσαι το κακό και λυπάσαι όταν αυτός πού σου το έκανε πάει καλά ή χαίρεσαι όταν δεν πάει καλά, αυτό είναι μνησικακία. Αν όμως, παρά το κακό που σου έκανε ο άλλος, χαίρεσαι με την προκοπή του, αυτό δεν είναι μνησικακία.

Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης

Εξομολογήσεις

Εξομολογήσεις γίνονται μετά από συνεννόηση με τον π. Μιχαήλ (99883799) και τον π. Κυριάκο (99441025).

Υπενθυμίσεις:

1. Καθημερινά οι πατέρες βρίσκονται στο γραφείο του μεγάλου Ναού μεταξύ 5:00 - 6:00 μ.μ. για εξυπηρέτηση του κοινού. Τηλέφωνο: 22432401 (π. Μιχαήλ 99883799, π. Κυριάκος 99441025 και π. Λαυρέντιος 96457111).
2. Ο Ναός παραμένει ανοιχτός από τις 7:00-11:00 π.μ. και 5:00 - 7:00 μ.μ. καθημερινά. Για περισσότερες πληροφορίες αποταθείτε στα τηλέφωνα της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, (22459760, 22459763) (7:30 π.μ. - 5:30 μ.μ. καθημερινά).
3. Στις 14 Σεπτεμβρίου, εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, τηρείται αυστηρή νηστεία. Φέτος επειδή η εορτή είναι Κυριακή, γίνεται κατάλυση οίνου και ελαίου.
4. Κατά τις εορτές του Γενεθλίου της Θεοτόκου και της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού δεν γίνονται μνημόσυνα.

Περιοδικό "Χαίρε" ● Αρ. τ. 21 ● Σεπτέμβριος, 2025

Υπεύθυνος: Πρωτ. Κυριάκος Χρίστου ● Τηλέφωνο: +357 22459760

Φαξ: +357 22437746 ● Διεύθυνση: Τ.Θ. 29115, (1621), Λευκωσία

Email: inpanayiashev@cytanet.com.cy ● Website: www.panagiapalouriotissa.com

Έργο ζωγραφικής στο εξώφυλλο και σκίτσα: Μαρία Χρίστου

Εκτύπωση: Τυπογραφεία "Γαλαξίας" λτδ, Τηλ.: 22433520, Λευκωσία

*Ιερός Ναός
Παναγίας
Παλονριώτισσας*